

Bevend en haperend vroeg ze: 'Op...?'

Hij wou ruw antwoorden: Natuurlijk die dokter, zooals hij was met de bril op! Hij verbeterde zich en zei meer beheerst: 'Op dokter Frederiks. 't Valt me ineens zoo sterk op. — En ik denk, jij moet het ook wel gezien hebben,' ging hij voort, in een verbijstering plots, alsof zij het was die haar opwellingen en bevindingen verzweg en niet hij.

Zij verliet de kamer en hij verwerkte alleen zijn hevige aandoening. — Natuurlijk moest zijn vrouw dit krankzinnig vinden, doch hem was deze gelijkenis, illusie of niet, waardevol als een openbaring.

Toen hij beneden kwam zag hij dat zijn vrouw had gehuild, ze was nog zeer nerveus en de kinderen die raadden dat er iets ernstigs omging, waren ook stil en onrustig. Hij stond weer koud en vervreemd in zijn huise-lijk leven, zooals hij er vroeger soms in had gestaan. Waarom had hij ook gesproken? Maar naast deze bezinning dacht hij koel: waarom die ontsteltenis? Als zij nu eens eenvoudig 'ja' of 'nee' had geantwoord, al naar haar bevinding was?

Nadat de kinderen weg waren trachtte hij haar bij te brengen dat het geval eigenlijk niet zoo vreemd was; — zij gaf toe met enige matte woorden, stoorde hem in zijn uitleg niet, maar beefde terwijl hij sprak. Zo volgde weer een resoluut zwijgen en vaak was nu hun gewoon opgewekt samenleven dat voortging geheel schijn, zij was zich aldoor bewust van een dreiging, hij dacht vaak in afgetrokkenheid aan de gestorven dokter en dit herdenken bevrijdde hem nu meer dan het hem bedroefde, doch het drukte hun omgang. Hij streed, maar het was altijd zijn gehele wezen, vol hartstocht en 'heidendom' dat hij inzette bij die strijd en zoo was het natuurlijk dat dit opnieuw een keer voelbaar werd. Hij overlegde met de kinderen om een dag naar zee te gaan, 't was vroeg in 't jaar en zijn vrouw vond het nog te koud. Zij bepaalden een dag in de volgende week. Hij schrikte zichzelf en de anderen op: 'Welke datum is dat?' Reeds had hij 't uitgerekend, het was de fatale datum, ofschoon in een andere maand. 'Wij gaan niet dan,' zei hij koel gedécideerd, onaangedaan.

Zijn huisgenoten waren stil, doch hij voelde de zenuwscène die hij veroorzaakte, hij zag de kinderen zich samenvakken om de moeder, zooals hij deze geste van haar zo goed kende. Hij bleef even kijken naar de groep: zijn vrouw die haar gezicht geheel van hem had afgewend, Johanna die de ogen van haar moeder had en nu strak langs hem heen keek. Lies zag hem na, boos en bezorgd. Hij hield van Lies, maar hij was een slecht gezelschap voor de kinderen bedacht hij, innerlijk verkild. Hij ging met die gedachte 't vertrek uit, verliet dan het huis en reisde naar zijn kantoor in Amsterdam.

'Ik moet daar werken, jullie kunnen tot jezelf komen en dan zullen we wel verder zien,' had hij bedaard en haast ironisch gezegd.